

(+)

Suna Pagaru

Lulite. Smejamās sāles

Manuskripts
lūpa alfabēt.

~~1212~~

Kāda svētku, kad jau sāka novastst
 Caurs, māte sūtīja suni uz Melu-
 Riemu, lai pārnesot smalko sielīnu. Pa-
 ko jau bij suns ilgāku laiku, bet šo-
 dien māte bij noteikti vēlējuse: "Izīst nu
 šis sielīna. Pārēnu Melu pusei naz' būs
 laika tev to iedot. Vairi arī kādu britīnu
 bērniem, lai ne par īpa ilgu. Praties
 pie laika Kauna nakt' mājā. Negaidis sūtīšana."

Tāda rīpe, kad suns gāja ciema vie-
 na pata, garījās ļoti reti. Un tad ciema
 eroien bij Melu pusei. ^{Kur bija Lulite ar varām. Laukumā mākslīgi} Vīnas, jau arī
 bij befat kaimiņus, zānu sūļpauus.
 Noskrija pa sacīnu gar arota. Tad tagar
 plaša grāvis malā, kurā ^{visu vasaru} sūļpau-
 oja neapmierināts, tad pār nelielu teknu
 planīnu, kurā ^{pagarskrīgt} sacīna līgojās kā Hil-
 reus un tad jau sāka riel Melu pusei
 suni.

Sunule gāja vilcīna rāmē, no jautnes la-
 (kā arīcu vīna negāja uz ciema ar oronu jautnes. Nu tā jautnes
 sistama bija par īstulafās, ko turas, ^{got}
 Paris, kad iies Melu pusei. Vai būs ja ^{got}
 labāku, vai labāki būs, nedrīkst mēst.
 Ja pāds labāku, ^{mal.} jā ^{arīsi}, pā lūli,

RVLM
33202

Brig R2/13

LAZDĪJAS SKOLOTĀJU
SABIEDRĪBAS MŪZEJS 885

4/12

bet ko man auksti var būt? Lai
 šit kambari nu lai rāco ^{Petipi} ~~patulēti~~;
 ko jau nu neklaušīšu aukli. Lai klau-
 sas mapie bērni. Nu mapie bērni ar
 neklaušīs."

Ļauda Anneli camu šitokida, pie
 kūtšdurtim pi sietajam Krancim garam.
 Tas laupās nu rēja, nēdi. Frabins adams,
 nu utuāciju vai nokost gradāmīs,
 Lulite Kranci risari izbāra, apsūca,
 Ranninējs bā lida siera, bet Tas bārie
 nam nepiegrīpa ne mapahās vērtas.
~~Tūnāttāleus vīgs vānīcīnējs~~ Nes
 meitāus ieskrēja namā, Krancis nu-
 meta tāus vakal, nēl Jāris iidi-
 gr. rīpīeun nu tar iitēda atpakaļ
 būdi. Viis- bī vārijis, bes darāms.

Mapie bērni ^{bij} tīnēte, Tuleto Mīn-
 ēte ^{Tū} tūlil apstāja Anneli kaburā jam
^{sūpīlīn} nēpēdāmā nu taisnu kīsu no ^{Annelis} ~~šit~~
 gaidīdāmā. ^{šit} Tīnēte rīcīnāja, aug-
 sto ^{parēlta, mēpajam, jārē. Pāms} ~~gūsd~~ nēpīētāms, būnu mēla gōlīnu.
 "Vīsi gīb manū gōlīnu! Manū gōlīnu!"
 "Tū mēnu gōtina. Tō man Tēs pāpēte."
 "Lai rīna man atōtō. Šaki, Anneli, lai mānā atōt!"

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SABIEDRĪBAS MUZEJS

RVLM
33207

Reliz R. 2/93

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SAVIENĪBAS MUZEJS

RVLM

33207

Latv. R. 2/73.

Un ko tad, tu esi mājā, kad nāci pie siera, 7

Tad tev jāgaida, kamēr pārbrāvēs
"māte, tad dabusi ~~labāk~~ labāk

"Tas būs ilgi. & Jēsu gan (mājās."

"Niesi, niesi! Keitens, nelaid
vings," Lulite ^{sarunāto māsā} upsauc ~~to~~ ^{barām}
un uzreiz ^{tu} atnācē bij ielūgta. ^{tu} ^{tu}
ja ^{vinas} ^{meņu} roka, Juleite ^{atnāc} atnāc, bet Mincite,
iekāpusēs ^{raj} aruncas, celinoja vienā laidā:

"Nelaidat, meitenit, nelaidat, meitenet!"

"Un rīgas Tagad bij jaunatnā ^{satiatā un 1} vienpraktība.

Prā istabā Polite par jaunām laidā valā
sarai pūdamv. "aijā-ā, aijā-ā!" auklas
bals sitās nikna pāri un pastarpam
^{spāri} ^{tas} gara meitens, ritardus sarods solida-
ma.

Yesim lauka! Yesim up Jāhuni!"

Lulite, aicināja, rīgas ^{Ja, to Lulit.} iplaidās mā, spēms.
augsniņa up stūni, kur, jaukam lai-
nam pasta rot, bij sāhts ierest jaunās
attāls. ~~Beķem pļevajās pūdas bij~~
~~nieka tād tūmā pļevatā Beifamā pūds~~
bij tiars sāhta meit un kīpa kā pa
Drepitenu lūf pasalam pēdriem. Me-
senem bij rēpla diety, uprēptis, pa
siena kauti lūf ~~hādo~~ Lulakam

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SAVIENĪBAS
MUZEJS

vissā vareni, ^{bet} ^{bij} ^{stāvējams} ^{un} ^{vēlta}
 līdz visas ^{līdz} ^{plata} ^{pietra}, ka ^{beidz-}
 līkus uz tārtis. Tātāt sākas tērsana si-
 nā, jaunākā no vasaras izpircām,
 kurai ai suni ~~varēja~~ ^{varēja} ^{varēja}
 tā valdīnāja, ka tā sen aizvīnīta
 sam apveidanos iel ^{atāh} ^{uz} ^{mājām}.
 Lēta be vienai, ^{pa} ^{divām}, visas reipē.
 Līlākās upmēlējās bīstamakas, ^{filā-}
 pas vītas, mafās updrasināja ^{nakrīt}
^{sienu} ^{līkai} ^{pār} ^{bēdas} ^{filuma} ^{un} ^{talē}
 pūrijas pie tas ^{laspūnes}, kurā
 gents jau bij jaunā ^{pietra} ^{augstamē}.
 Neapnicīgi būni turpināja šo rotālu, līdz
 visa pauts bij nīšāvsta ^{ki} ^{fāle} ^{pie}
 krusas nepaisa. ^{ti} ^{raija} ^{laut} ^{rafu} ^{ne-}
^{betāis} ^{pargalīgai}, ^{nerius} ^{neapjūts},
^{nerius} ^{neapjūca}. ^{līlāis}
~~Pīpof šis izpīda ^{auslāp} ^{balis}~~
~~To gājs ^{par} ^{tēts} ^{indus} ^{balis} ^{balis}~~
 Pēc laba laika ^{līlā} ^{arā} ^{širdja} ^{aukli}. ^{Tā}
 gājs ^{pa} ^{šīlsvīdā}, ^{bērus} ^{meklētāma},
^{par} ^{nozūsanu} ^{bērdama} ^{un} ^{atkal}
 jau ^{var} ^{to} ^{visu} ^{no} ^{nelāga} ^{solītāma}.

griezot aukli,
Smieklī nu Ru, arā stānī uprīz

netrūnā.

"Leš mājā" Aukli apdruņajās pīnās.
"Viņi nepakina auklos acīs."

Nikmū neisi. Es jīns, Kur atslēgās,

Lulite ^{vasleļunymāini} ~~plusi~~ ^{ēnpssejs} ~~leca~~ auklii.

Tā ^{lāls} tāsapneta.

Nu lai Tu jīni."

Lulite, saprēra to cieši pie rokām,
at" ^{Beiz mājā} Tu neisi."

~~gan nu to mājā nelaiis. ^{Plūpsis?}~~
vina to neta aukli pret.

Nu, nebīdus lūlās, paguist
Lū, Kas jāsūnā mātei, tas
gan dabūtat, aukle bārāšket
ne gan veis dik bāgi, ka unā,
lainam gan tāte, ka vīna
labi nepinājs, ko atli mātei
pateikt, jo bērniem, bez aiens
zierekim drēbīs un matas, ne ^{ka} ^{ci} ^{ku}
nedarbu nevaiņj nomaun.

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SAVIENĪBAS MUZEJS

4
12

"Tij nu pie Pilētis, es tikmēr parau-
pētā pusdienā, auzle teica Lulītei:

"Ko tu raupāsi?"

"Kas jau nu būs. Pasilksn biļķut-
nu."

"Ne, ne, ne biļķutn. etāte teica,
lai tu vārot manus bīdēltus
Kilķenus."

"Vil kas no jauna!" auzle brīnījās.
"Kam tad teica? Ter teica?"

"Māte teica! Bīdēltus Kilķe-
nus!"

"Bīdēltus Kilķenus! La, ja!
Māte teica! Bīdēltus Kilķe-
nus! La, ja!" Kliedza Lulīte,
Tincīte, Mincīte ^{ritas rīfē} ~~un~~
No ra es vārišu tos Kilķenus? Kur
ir milti?"

"Kliedzi."

"Kur ir atļegus?"

Es pinn.

Vai tad tu pini, atnes man miltus,
"Lilam tu nav redzējis ^{valas}. Ko man liek, tās vāri"
"Tad es tev varēšu, ^{atnē} atnē ca-
nu iegāja namā. ar ^{tādu} ~~atnē~~ ^{atnē} ~~atnē~~
nu, ~~itā~~ ~~vīpēt~~ ~~tādu~~ ~~violētā~~
Pantos par šis lītas labo izdevā
"Vāc līk, tu edēs."

Katlaizdāna vala - Annas ^(Lulite)
iegāja ar ~~evēru~~ ^{to} ~~no~~ ~~namā~~. ^{Tā}
~~līk~~ ~~to~~ ~~no~~ ~~namā~~, ^{kur} ^{āra} ^{Krēslu}
Pie spēja, uz krēsla uplīna ^{peblis}
nu ~~to~~ ~~no~~ ~~vien~~ ^{pa} ^{abiem} ^{pat} ^{ap} ^{pusēs}
nu ^{uz} ^{pirmst} ^{gūliem} ^{pas} ^{pusēs},
samerklis ^{at} ^{slegas}. ^{Lulu}, ^{lulu} ^{klās}
at ^{slegu}, ^{un} ^{vēl} ^{āru}, ^{par} ^{is} ^{ma}.
Tu. Abas ^{no} ^{cils} ^{no} ^{aug} ^{tas}. ^{Ma} ^{po}
ma ^{glabā} ^{ja} ^{fula} ^{tu} ^{spil} ^{vena}, ^{ar}
Lulo, ^{lepni} ^{ar} ^{nā} ^{vicinā} ^{dama}. ^{gūjs}
^{at} ^{sleg} ^{pliti}. ^{būn} ^{ijās}. ^{no} ^{Lul} ^{to} ^{visu} ^{tā} ^{iz} ^{da}.
Annas ~~tas~~ ~~ma~~ ~~no~~ ~~glabā~~ ~~ja~~.

Vai tev mātē rādija, kur glabā
at ^{slegas}?

Ne, es pate ^{ce} st ^p ^u.

As rīns.

Na, kas tu piniņatnes manā-
slēgas miltus, tad es vārisu, es jau
nu tavā plēk: nēcīn,“ aukle no-
Reice, nu iegājs

33203
RVLN

LATVIJAS SKOTOTĀJU
SAVĒNĪBAS MUZEJS

Arī sunsle nerēja apgrieš + utslēp. 13
Izmocījās abas, bet tā negāja,

Tā negāja. Lulīte aizskrija pesantl
austi.

Sukli atslēpa durvis, bet
pate iekšā negāja. Arī Lulītes sa-
bruka kēti - nises mapēs, pāram-
pa, ko patapdamas no šilik no-
slēpumainās, aizslēgtās sūnītas vic-
tas, Lulīte sakaltusī garāgu nogruva,
Mināte pat cāļu barību no šilidā,
par ko Tincite, kas jau prata smal-
pāki ^(nas labz un nas ne) izskatīt, nivas izsmēja un
nokāunināja. ^{Tinoko} Lulīte bij ar
miltu jospim pie maiz, pīstkrājs
Tā Lulīte ar Mināti, prie ead-
mās: "Bīveliki Kiltzemi! Bīveliki Kiltzemi!"

Mināte iepārkēja atām rokām mai-
gā, ka nopūtēja visu ^{visapnāt} un viena sanjū
bēdēles ^(pīrampuse. pīramp) respektāto Lulītei acis. Tādā
mantu atsriest alpapak jau Lulī-
tei, bij turpat pie rakas, un nekā
^{šairārd} ^(nā rīpi: se lev) tas nemaksāja, bet Mināte to sa-

arīen
ka viņa bij tai pusē, kurā tā liela
vura: mātes, aukles un pašas Min-
cības vura. bij sanēmus milkus, viņa

Pēc neilga laika ^{pašā}aukle ienesa
Kāpārā bļodu baltas putras, kurā
lieli cieti Kilkēni stāvēt stāvēja.
Melnajam viņa ist ~~to~~ bīdētus
Kilkēnus, jo Krišņu jēme Te bij iesla-
vēta un Melnajam, ^{septiņus} ~~of~~ tervea tūša
pārnamam, arī sācis ienesigaki is-
lūdzotams labību un pārdoams smiltos
mantot šūm lajzogu un, tāpēc arī

Lulīti ar gārdajiem Kilkēniem vien
^[jo bij tas jau šie vienais vien cūks]
nepietika bet viņa uzstāja aukli
dot kaut mērci. Aukle negribēja par
mērci ne šādēt. Tad Lulīte gāja uz
klēti pēc sviesta. Auklei bij jāiel-
līf, atslēgt durvis. Durvis tā arī
atstāja, bet ~~istā~~ iekšā, tāpat kā
pirmāk, negāja.

Lulīte atnesa sviestu, ielina labu
pīcku viņā šūm sev ar dūdeli,
otrā visām šūm maņafām, ^{maņafām} Prīstam

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SAVIENĪBAS MUZEJS

4
12

uplāta rīsi pilkenu, glumus un
 karstus un jār, lai tas izplūdo un iz-
 kust ^{pa vārpas} jeltens, aukle pa to starpu iedrāz
~~patraigāmu~~ ^{raspala} beidza kāna iebals, kurā
 kānda mās, un viena otru nost grūf-
 kamas, tāva tēi no rokām mašās,
^{ātrāk, jo labāk} tik garā vīnam rībejās pilkenu.
 Aukle uz metas ^{par eloniem} uz galvā. Čaukle
 jūta, ka tā šķatas uz vīnu. Ja, kad tā
 facila acis, tās jastepās ar šķām,
 brūni urbjām ^{ciēm} kas līnās sekām.
 "Nu ko tā ~~šādu~~ meitene nāk
 est tas mūsu bērnu pilkenu."
 Vīnai aizsprīdās kamars kaklā un
 nebūtu varjuse to noūt, ja aukle
 nebūtu izgājuse ārē. Tāpā ne vārda ausa-
^{ceļuse} Mašās grūt vien sūpa ap šarim pil-
 Kenim drahsnot, plēsties, grūfītes.
 Vis nerātņapa bij dīn-cīle. ^{Lai gan māpaka,} Sta jūst šķatās
^{Lulabā} māšes ^{no šķūnā} jūpām, meta pilkenu uz galvā,
^{meta tos} atpāhes bēdā, vai ~~līnās~~ kur līk-pā.
 Jāpāšcīle ar tīncīli varēja Lulīti sūpēt
 zaudatāmas, tairību dabūja līnai dīn-
 cīle. Tīnai kat Lulīti parai iekrīta
^{dīncīlis solītais} pilkenu plīpi, viņa jaudēja pasiektu

Lulīte ³ parāpās uz krēsla un izēda
lielu ^{virtu} pudeli ar sarkanu papīru. ~~...~~
Samerēja turpat maņu, nājainu glā-
zīti, ~~gātes bij~~ ^{...} Nāc nu, te būs jāls!"

"Kas tū ir par jāliem?" jautāja Anete
pēlosi smaidamās pudelē. Viņa patīva
labi rofatas vecmātes Jāgu pudelē,
bet ~~tedu, ar sarkanu~~ ^{...} ~~krūšu~~ ^{...} ~~stey~~
Tām nebija.

Tū ir tādas jāls, nādas per tērs, kad
sabrane ciemiņi. ~~...~~
~~...~~ Tērs per nu ciemiņi
lai per. Visu pudeli ~~...~~ ^{...}

"Bēl vai tu oūksti tā nēmt, bez tēra
zinas?"

"Ko tu vienmēr: dūsksti, dūsksti! Kāpēc
es nedūks tū, kad mātes nav māja,"
~~...~~ Lulīte spītīgi atteica, tā, lai
~~...~~ nedūmā, ka viņa nēfin, ko dara.

Viņa ielēja glāzīti ~~...~~ ^{...}

"Piešauj nu mēli," aicināja Anete.

Tā pirmajā galou.

Tad Lulīte darīja to pate, garšaroma.

"Salds, bet ko?" Parauj!"

Anneli nu ar iemērcā mēles galu krāmu.

"Tā, "Sīvas jāles" viņa slaucīja no mutes līpīšu
"Nū, nū sīvas, saldas," Lulīte sūpās.

"Saldas? Dods māca ar," prasīja Tincīte.

"Māca ar, māca ar," ~~stāvēja~~ ^{stāvēja} Lulīte.

"Bet Mināte jau nāca pā ^{stāvēja} ~~stāvēja~~ no sava
kakta. Ko? Viņai solītās jāles jūbija izdot
citas? Viņa jūtas pī ^{stāvēja} ~~stāvēja~~. Ņeha, Ņeha! To
viņ viņa nefil kāns?"

"Māca ar, Lulīte! Māca ar, Lulīte!" viņa
~~stāvēja~~ ar dāreņu sarācē pī jāla izlau-
dama. Un iekam Lulīte atļapās to aīsturei,
~~stāvēja~~ ~~stāvēja~~ sāvēra glāfiki nu ilija to mātē.

Palika ar tik joci iēplesku stīru mūli
ka vīras ^{mīkēns} sāha māfi smīeties.

"Re, kār dūšiga māfā meitene. To jās
nevarat neviņa," Lulīja Lulīte.

Tas mīcēsi jāleha goli. Viņa aīssita
mūli citi nu upneta glāfiki uz galva.

"Dil!" arvīn vīl
Anneli bij tā bailīgā.

Arēj viņai vairak! Vīras jāles nāv lēlas.
"Lai tik per," Lulīte pēlifa, ^{glāfiki pavisam pīcēns} jo viņas

arvīn pēlifa darit tas, kam cīti bij preti.

~~Lai tik per~~ "Lai tik del!" Mināte
lālināja pēlifa.

Ēkā neratna bij dīvēģa 21
Tām sprāstlās acīs, mērijās, sīkalejās,
īzgrūda parīsam nesaprotamās vārdu
nu tik smējās. Lūkumā meilenes smējās
lūz, bet dīvēģi bij tik nesaprotama nu
jūcīga, ka arī Lulīte palina domīga: "Kas
ar to erat noticis."

Tas būs no tām pašām, saki, ko jūbi, "leica
Annale noribējās."

Lulīte arī rāis neprotās.

Kas rās par pāļem?

Jā, tā būs jān. Tu pīnī ~~ka~~ Tās būs
bijūšes smejamās jāles. Tors ar, kad
ar cieminjēn vīras iedz, tad sme-
jas nu smijas nu runā tik jān, ka
na citā rīpī neinas ne. Tu ciemi-
ni jāpat smijas nu smijas, bet rēl-
ku, tas jāpīst. ~~Tas jāpīst, tas jāpīst, tas jāpīst~~
kā, par smejamās jāpīst, tad ir
nesmijas ~~ka~~ ~~neratna~~
askal kā cīli cilvēki. Tu rēpī, dīvē-
ģi arī jāpīst. Smejamās."

Smejamās jān arī jāpīst dīvēģi,
bet tad jān uguāca krācāmās. Pēms
jāpīst ~~pret rēl, bet~~ jāpīst, nekūta migū, krāca, mā-
gūja, sraicīgās nu bij pīst vīris, kā no uguā-
vāi, vāi, nav labi, nav labi!" Lulīte
jāpīst vāimānģa nu rēpī jāpīst aukli.

„Kas tam bērnam? Kur viņam upur
 tādēļ karstami? Vai tik nepārēdina,
 jāt ar šiem Miltseņiem?“ aukle
 uzsūca un ānuli līkās, ^{it kā viņa} ~~skatīja~~
 spofās, nikuās acis viņa ^{ut} ~~viņu~~ ^{vien} ~~viņu~~
~~varēja~~ ~~redzēt~~ ^{Ja} ~~Tas~~ ~~viņa~~ ~~ganēna~~
 Minēti, pārlika to pār roku ar galvu
 uz leju, ^{un ievēroja} ~~iesaja~~ ~~šāra~~ ~~uzno~~ ~~ziņstā~~ ~~labi~~
 izēli bērma matē. Tas deva tūlīt vēla-
 mas ganāku mus un Minēti izpūta
 laukā visas smejamās jāles.

„Kas tam bērnam ir iedots? Ko viņš
 ir iedēris? Viņš ^{tas} ~~tas~~ ~~smies~~ ~~pēc~~ ~~brandvīns!~~“

„Es viņam tik iedem jāles,“ netrasi
 murmurināja Lulite, ^{zāles no skapja.}
^{Pēlšenu, opi brandvīns tu būsi iedēris.}

„O, brandvīns ir tik briesmīgs?“
 un
 vaicāja nobijusis ānule.

„Ak tā! Nē, nē vēl diezgan briesmīgs!
 Laitam ^{tas ir} ~~tas~~ ~~viņam~~ ~~ne~~ ~~medotings~~ ~~ko?~~ —
 Ak hahā, trahā! Nibūtu nu es ieskrifus,
 būtu ^{nu} ~~bet~~ ~~pat~~ ~~izdēisuse~~ ~~nebaga~~ ~~mafa~~ ~~šipi-~~
 bīva,“ tā aukle nu oja, bērnu ^{ar} ~~gal-~~
 gi samulsinādama. ^{biņ pa pusi tā bij}

~~Šādu~~ ~~Minēti~~ ~~nāca~~ ~~pie~~ ~~šamanas,~~
 bet raudoja, ka sāpēt galva. Aukle uzlika slāp-
 ju ovidi uz pieres un bērns palina ^{miņgads.} ~~bet~~

totāsmal ierīnā istā nesamānā mīgā.
Lulite ar sūnēli nemeš nēstgāja no slim nīcēš.
Lēks nīd, iebraucē rati. Lulite caurāja un vaimānāja.

Tu cīle ar sul cīli jau ^{gūmēs} pō krija māki
pēsi: Mincītei iedtas sūejamās fāles,
Mincīte tad Julipun traka nu nu gūlot
ar karstamīem gultā.

Meluzemene iestrija ar visām ciema
dēbēm. Kas noticis? Kas noticis? Lei
stus ^{stāt} tāt aublē.
Lulite ilinās parīsam mīgija.
Kims nēras. Spīrojūšis, plēsijūšis,

Kā jau bērni, vai nu par laup sātako
jūšis, vai par ābru, kas ie ēšs; viņa
klāt nar bij use; viņa nēka nar ve
juse, gūns biigai bātā ^{par} (teikt); bet hōt
ari kas nelaks ^{būty} ie ēšs, viss jau, palķis
bīvam, lauhā, kims gul, nu kat gult,
būs dūš labīves als.

^{Ēt} mīrināt namīerīnāja.
Tā, tā, tā. Bet kur tas vainīgais?
Kur tas vainīgais, Meluzemene bāg,
Taujaja nu spārijās pēc sēt rīksu saupās.

Ko nu vainīgs? Kur nu samēklot
to? Meluzemņi bērni jau ir labi bērni,
vīvīnu jau prāts nēvēsēt uz nīksīnu,
Lulite pat, tai jau var atstāt pašu mā
fāno, viņa to izsūpas nu izaijās labako

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SAVIENĪBAS MUZEJS

24
par kuru lido. Bet kad jau ieranos cili
mūstari no citām mājām, tad jau ka-
netina uz nedabiem pašus labākos bēr-
nus. Nu ka te ir strādājusī cili mūsta-
ri ar savām gudrībām, tas jau mūstari
ir pierādījis, jo vai Melnēmju bērni
nieni vaišas kad mātrij tātās lietās
ir izdarījusī? Nu, it nekā. Nu, tāpēc!

Melnēmene šatijās mekljusī ap-
rāt un viņas acis krita tieši uz čumli.
Lūliti viņa nemaz neredzēja. Visu
laiku nu tā ^{ar sām mīti} auka bij nostājusī
tā, ka lūliti varēja aiz viņas muguras
nepamanīta izbraukt laukā. Palika
čumle pā vienīgā vainīgā.

Ja, par tādā viņa turēja ir auka
ir Melnēmene, to viņa pagad uz bija
šaidri. Viņa piebrīka lūf ausim. Mā-
jas un rakas tai nostija, spā rāts
tai būtu svešā nasta uzmetis plecos.

"Nu, vai nu redzi ar, nāda pagad ilin-
ti, Melnēmene norādija uz gulsošā bērnu,
spā istikā ^{vai} graujosāko pāmetumu.
"Strānā nu star visu oīnu," auka teica

sarai sains mīcī, suneli pāri, itā vīnas
tur nemaz nebūtu.

"Vai māte tevī nemaz negaida mājā?"

jaunājs ^{Māte jēma ne liedi.}

Pūpū ^{Pūpū ir} suneli ^{caur} grāva savas rokas un
nājas no sastiepuma, apsveikti apstāt
un bij bā pibers ^{caur} pā vūrim.

Kraucis dabūja ceptel pīkai vīnas
papijus.

Stāskrija pāri pļavināi; pārtica robež
pgrāvim, naklita uz grāvmaler.

"Vīnas manī tur par vainiņu, vīnas
manī tur par vainiņu," tūdzis grā-
malci.

"Vainiņa, vainiņa, vainiņa!" litās sa-
kam aukles brūnās acis.

"Neha, neha! Lulite vainiņa. Kas izmē-
ma atstājas no parlēptures, to tak nedrik-
stojā; kas gāja uz pēti pie mīstīly
un lika vārd pilkmenus - to tak ne-
driksēja; kas izmēma no šajja smija-
mās falos, ^{du jēma pīkām!} to tak nedriksēja. Lulite
vainiņa."

"Bet kas dīvojās līt? Kam ^{pat} pīkita ēst
pīkpeni ar sviestu? Kas ^{pat} pīcāra
mīli smejamāru falēm? Un smējās ^{pat} par

unēti, katrā jau kā pusdiena, griezās vī-
 eni? Kas tāda sapat visam nakti? Kas
 cipskrijs, jau sen mājā, lai gan nestā,
 (Palina un palika, lai gan sen vajadzēja iet. Ah, kauns, kauns!)
 Na aukla tā katrā jāpāram, vaina, vaina!

Tā nepārmēta vis Meluzemju aukla, tē jāme-
 la, pīsi, krūtis, vāda cita lūnelu ne atrina ma-
 vali.

Lulite vainīga!

To nina vareja sūkt, cik gribēja, bet tā pati
 oļā baes arvien atkārtoti: "Lulite vainīga,
 tu ar vainīga. Lulite palick Meluzemīs, tu
 ej uz Lēnien. Tu nepārmēs vis sietim,
 jūc ka sētija, tu nepārskiej, vis tūlīt
 mājā, ka vajadzēja Tenas jaas sirds smaga,
 kabeļi elsas. Vainīga, vainīga!"

Lielim nepārmēta, bet jārmēta kaunu, Līn lielū kaunu
 na lūks aigāja, namer to arās nomāgāja.